

Arrest

nr. 194 030 van 20 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in december 2000 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 september 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 september 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 22 september 2017.

1.3. Op 26 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Trougout, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, Berber en moslim te zijn. Uw ouders wonen hier nog steeds, samen met een broer. Een andere broer en twee zussen verblijven op basis van hun huwelijk hier in België.

U ging naar de middelbare school doch behaalde uw diploma niet, de directeur hielp u niet om een beurs te krijgen en u kon uw verdere studies niet bekostigen, alhoewel u ervan droomde advocaat of dokter te worden. Bovendien werden Berbers de toegang tot medische zorg ontzegd, zo stelt u. Om deze toestand aan te klagen nam u in 1995/1996 drie keer deel aan een betoging. U werkte hierna in de bouw of op het land, maar enkel als u er al eens in slaagde een job te versieren. Als Berber werd u immers gediscrimineerd, zo stelt u, zowel op vlak van werk als op vlak van studie. Ook uw vader diende in een ziekenhuis in Rabat te worden behandeld, jullie moesten hiervoor geld bij elkaar sprokkelen, omdat hij in uw regio het ziekenhuis niet mocht betreden.

In 2000 hebt u dan illegaal het land verlaten, het was crisis: u kon geen werk vinden en had geen eten en geen kleding. U reisde naar Spanje waar u een drietal maanden in de illegaliteit verbleef en vroeg hier geen asiel aan omdat u de focus legde op het vinden van werk. U verliet Spanje en kwam via Frankrijk naar België. U wilde absoluut naar hier komen omdat een deel van uw familie hier woonachtig is.

Sinds uw aankomst in België, einde december 2000, startte u verschillende procedures om hier een verblijfsvergunning te verkrijgen, doch telkenmale werd uw aanvraag negatief geëvalueerd. Er werd u ook verschillende keren een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waaraan u geen gevolg gaf. U diende geen asielaanvraag in omdat u hier wou trouwen, werken en u hoopte dat hier uw rechten zouden worden gerespecteerd.

Op 21 augustus 2017 werd u door de Belgische autoriteiten gecontroleerd en werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. Naar aanleiding hiervan werd u overgebracht naar het Transitcentrum 127bis teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Op 29 augustus 2017 stond uw repatriëring gepland, doch deze diende te worden geannuleerd omdat u zich hiertegen verzette. Een tweede poging tot repatriëring stond gepland op 4 september 2017, doch deze diende te worden geannuleerd omdat u op 2 september een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten overstaan van uw land van origine een vrees te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo geeft u aan in 2000 uw land te hebben verlaten daar u als Berber op vlak van werk en studies gediscrimineerd werd, u geen voedsel noch kleding had. U gevraagd of u persoonlijk nog op andere vlakken het slachtoffer van discriminatie werd, ontkent u (CGVS p.2-3). Deze door u aangereikte verklaringen zijn echter op zich onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van de Conventie, temeer uit uw verklaringen blijkt dat u wel, alhoewel niet op regelmatige basis, een job had in de bouwsector en op het land waardoor u in uw onderhoud kon voorzien (CGVS p.2). Maar het is vooral door uw eigen houding en gedrag dat u de ernst van de door u beweerde vrees ondermijnt. Immers, mocht u menen dat u als Berber dusdanig onrecht was aangedaan, dan is het niet geloofwaardig dat u, die hier sinds december 2000 verblijft, nog tot 2017 wacht alvorens een asielaanvraag in te dienen. De vaststelling dat u hier intussen verschillende andere procedures had opgestart om hier een legaal verblijf te verkrijgen doet hieraan geen afbreuk, temeer u zelf aangeeft dat deze aanvragen telkenmale negatief werden beoordeeld. U vroeg geen asiel aan omdat u hoopte dat u zoals anderen gewoon een verblijf zou krijgen en al die procedures kunnen problemen veroorzaken, zo voegt u nog toe, een antwoord dat gezien de door u geschetste gang van zaken overtuiging ontbeert. U vergoelijkt uw houding door te stellen 'als ik terugkeer, wat ga ik doen? Thuisblijven en de deur op slot doen is geen optie. De inwoners gaan dat niet aanvaarden waardoor ze me gaan bedreigen. Aan de andere kant zijn er de agenten die ons ook bedreigen, ik zit tussen de twee'. Gevraagd om toe te lichten wat u bedoelt met uw eerste stelling, krabbelt u terug en zegt u 'het volk in mindere mate, maar ik heb het over de militairen, ze kunnen 's nachts je huis binnenvallen en je arresteren en dan verdwijnt je spoorloos'. Gezien dit toch zeer hypothetisch is, werd u gevraagd dit op u persoonlijk te betrekken en

geeft u aan dat uw vrienden in de gevangenis zitten en u ook uit die regio komt. Erop gewezen dat u duidelijk te kennen had gegeven in Marokko niet politiek actief te zijn geweest, noch iemand in uw familie en u bijgevolg gevraagd waarom ze dan wel uw huis zouden binnenvallen, antwoordt u dan dat u contact heeft met vrienden die voor mensenrechtenorganisaties werken. Gezien voor het CGVS de link tussen deze contacten en uw vrees niet duidelijk is, werd u gevraagd dit toe te lichten en stelt u 'omdat ik al 16 jaar in het buitenland woon, moest ik terug naar Marokko gaan dan zijn ze (de veiligheidsdiensten) meteen op de hoogte en gaan ze me beschuldigen van manifestaties'. Gevraagd waarom ze u, zeker gezien uw lange afwezigheid en gezien u uitdrukkelijk verklaarde in Europa evenmin politiek actief te zijn geweest, hiervan zouden beschuldigen, komt u niet verder dan te stellen 'omdat ik uit de Rif kom'. Gevraagd of dit de enige reden is, beaamt u dit (CGVS p.3-4). Het hoeft geen verder betoog dat uw verklaring, met name dat u uit de Rif afkomstig bent, te vaag en te algemeen is om hier een persoonsgerichte vrees in de zin van de Conventie uit te kunnen afleiden. In dit kader dienen daarenboven nog een aantal kanttekeningen te worden gemaakt met betrekking tot uw contacten met vrienden die werken voor mensenrechtenorganisaties. U gevraagd sinds wanneer u contact met deze personen had, stelt u sinds 2006/2007, dus toen u al aantal jaar Marokko had verlaten. U gevraagd tot wanneer u met hen in contact stond, antwoordt u '2014', daarna niet meer omdat ze achtervolgd en geïsoleerd worden. U gevraagd naar de namen van deze organisaties, antwoordt u 'organisaties voor mensenrechten'. Nogmaals gepeild naar de namen, stelt u dat het gewone organisaties voor mensenrechten zijn. Gezien dit nog altijd geen precies antwoord is, werd u de vraag herhaald en moet u uiteindelijk toegeven de specifieke namen niet te kennen. Gevraagd of u de specifieke functies van uw vrienden binnen deze organisaties kent, antwoordt u 'neen, geld inzamelen deden ze en hulp geven'. Nogmaals gevraagd of u weet hebt van hun functies, ontwijkt u een antwoord door te stellen dat 'het warme mensen zijn die het niet kunnen aanzien dat hun volk afziet' (CGVS p.5). Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis aangaande deze vrienden en hun activiteiten erg beperkt is waardoor uw verklaring bevriend te zijn met deze personen in het gedrang komt. Hoe dan ook blijkt uit uw gedrag dat u, die stelt sinds 2014 geen contact meer met hen te hebben gehad, dit nooit eerder een reden vond asiel aan te vragen en u bijgevolg zelf de impact van deze contacten op uw persoonlijke situatie ondermijnt.

Zo ook dient nog aangestipt dat u in 1995/1996 drie keer deelnam aan een betoging om de wantoestanden aan te klagen waaronder de Berberbevolking te lijden had, maar dat dit voor u blijkbaar geen reden was het land te verlaten. Bijgevolg wordt dit gegeven niet meegenomen in de beoordeling van uw aanvraag. Wat betreft uw verklaring dat uw vader de toegang tot het ziekenhuis in uw regio werd ontzegd, dient opgemerkt dat dit louter uw verklaringen zijn, niets meer en niets minder (CGVS p.2).

Verder dient aangestipt dat u verschillende keren een bevel kreeg het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies - CID). Ook op dat moment hebt u nagelaten een asielaanvraag in te dienen en ook deze vaststelling, en dit hoeft geen verder betoog, ondermijnt andermaal de ernst van de door u beweerde vrees. De vaststelling dat u pas een asielaanvraag indient wanneer men op het punt staat u naar uw land van herkomst te repatriëren wijst erop dat u er eerder op uit bent uw verblijf hier te verlengen, dan dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Gezien het geheel van bovenstaande appreciaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat er zich in een administratief dossier een kopie bevindt van uw identiteitskaart en van uw paspoort. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, iets wat hier niet ter discussie staat en bijgevolg vermogen deze stukken niet de appreciatie inzake uw asielaanvraag in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsverplichting, voert verzoeker aan dat de gegevens die hij heeft aangebracht gewag maken van gevaren omwille van zijn specifiek statuut

als Berber en het feit dat hij niet als volwaardig burger van zijn land kan worden aanzien. Dit gold zo bij zijn vertrek in 2000 en is ook thans nog zo. Meer nog, zijn jarenlang verblijf in Europa zal het hem bij een eventuele terugkeer nog moeilijker maken, aldus verzoeker, die toelicht dat hij steeds met de vinger zal worden gewezen. Het is volgens verzoeker aldus duidelijk dat zijn veiligheid in het gedrang zal komen en dat hij zeker op geen bescherming zal kunnen rekenen nu hij als het ware als een deserteur zal worden aanzien. Hij voegt hieraan toe dat het niet zo is omdat hij geen onmiddellijk gevaar kan aantonen omdat hij het land reeds meer dan 17 jaar heeft verlaten dat dit gevaar er niet is. Ook meent hij dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het feit dat hij lang heeft gewacht om asiel aan te vragen ten onrechte afleidt dat hierdoor de geloofwaardigheid in het gedrang komt. Verzoeker stelt dat hij steeds heeft gemeend op een andere wijze zijn verblijf te kunnen regulariseren zonder te moeten teruggrijpen naar het argument dat zijn leven in zijn land van herkomst in gevaar zou kunnen zijn.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, klaagt verzoeker aan dat hij voorafgaand aan zijn gehoor niet in de mogelijkheid is geweest om een advocaat te raadplegen en hij tijdens het gehoor evenmin de bijstand had van een advocaat. Daarnaast betwist hij het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn asielaanvraag er eerder op gericht is zijn verblijf te verlengen, dan dat hij nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoeker herhaalt in dit verband dat hij de mening toegedaan was dat hij via een andere weg zijn verblijf kon regulariseren zonder een beschuldigende vinger te moeten richten naar zijn land van herkomst.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsverplichting, stelt verzoeker dat hij nooit enige argumentatie naar voor heeft kunnen brengen aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut en dat de bestreden beslissing op dit punt ook niet gemotiveerd is. Er wordt enkel gesteld dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming zonder ook maar één motief hieromtrent te vermelden. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing daarom dient te worden vernietigd.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen dat hij in 2000 zijn land heeft verlaten daar hij als Berber op vlak van werk en studies gediscrimineerd werd en hij geen voedsel noch kleding had op zich onvoldoende ernstig zijn om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van de Conventie van Genève, temeer uit zijn verklaringen blijkt dat hij wel, alhoewel niet op regelmatige basis, een job had in de bouwsector en op het land waardoor hij in zijn onderhoud kon voorzien, (ii) het niet geloofwaardig is dat hij, die hier sinds 2000 verblijft, nog tot 2017 wacht alvorens een asielaanvraag in te dienen mocht hij werkelijk menen dat hij als Berber dusdanig onrecht was aangedaan, (iii) zijn verklaring dat hij uit de Rif afkomstig is te vaag en te algemeen is om hier een persoonsgerichte vrees in de zin van de Conventie van Genève uit te kunnen afleiden, (iv) wat betreft zijn contacten met vrienden die werken voor mensenrechtenorganisaties dient te worden vastgesteld dat zijn kennis aangaande deze vrienden en hun activiteiten erg beperkt is waardoor zijn verklaring bevriend te zijn met deze personen in het gedrang komt en uit zijn gedrag hoe dan ook blijkt dat hij, die stelt sinds 2014 geen contact meer met deze personen te hebben gehad, dit nooit eerder een reden vond om asiel aan te vragen en hij bijgevolg zelf de impact van deze contacten op zijn persoonlijke situatie ondermijnt, (v) zijn deelname in 1995/1996 aan drie betogingen om de wantoestanden aan te klagen waaronder de Berberbevolking te lijden had voor hem blijkbaar geen reden was om het land te verlaten, (vi) zijn verklaring dat zijn vader de toegang tot het ziekenhuis in zijn regio werd ontzegd louter zijn verklaringen zijn, niets meer en niets minder, (vii) de vaststelling dat hij, ook nadat hij verschillende keren een bevel kreeg het grondgebied te verlaten, heeft nagelaten een asielaanvraag in te dienen andermaal de ernst van de door hem beweerde vrees ondermijnt en (viii) zijn identiteitskaart en paspoort slechts betrekking hebben op zijn identiteit en nationaliteit, gegevens welke niet ter discussie staan, en niet vermogen de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van deze pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij niet aantoonbaar nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.1. Immers, waar verzoeker opmerkt dat hij voorafgaand aan zijn gehoor niet in de mogelijkheid is geweest om een advocaat te raadplegen en hij tijdens het gehoor evenmin de bijstand had van een advocaat, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker op 2 september 2017 een asielaanvraag indiende en dat hij op 22 september 2017 werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker had aldus bijna drie weken de tijd om de nodige stappen te ondernemen teneinde de bijstand van een advocaat te bekomen. De Raad benadrukt dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van zijn verdediging betreft. Indien hij tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal de bijstand van een raadsman wenste, was het zijn taak om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze. Verzoeker toont ook niet aan op welke wijze de bijstand van een advocaat tijdens het gehoor een invloed zou kunnen hebben gehad op de bestreden beslissing, temeer daar het aan de advocaat niet is toegestaan om tussen te komen tijdens het gehoor. Het is de Raad overigens geenszins duidelijk op welke wijze het feit dat verzoeker werd gehoord zonder bijstand van een advocaat een verklaring zou kunnen bieden *“nopens de ‘bepaalde kennis’ bij de gegeven antwoorden”*, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift. Waar verzoeker deze stelling nog tracht toe te lichten, stellende *“Een en ander kan inderdaad ingegeven zijn door de schrik om bepaalde zaken te vermelden.”* dient te worden benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien impliceert een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt bovendien alle vertrouwen. De *“schrik om bepaalde zaken te vermelden”* kan dan ook geen reden zijn voor het niet afleggen van volwaardige, gedetailleerde en volledige verklaringen.

2.5.2. In zoverre verzoeker voorts zijn laattijdige asielaanvraag tracht te verklaren, stellende dat hij steeds heeft gemeend op een andere wijze zijn verblijf te kunnen regulariseren zonder te moeten teruggrijpen naar het argument dat zijn leven in zijn land van herkomst in gevaar zou kunnen zijn, slaagt hij er geenszins in te overtuigen. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Met het verweer in het verzoekschrift brengt verzoeker geen valabele verklaring bij die kan vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoeker heeft immers jarenlang illegaal in België verbleven waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd. Dat verzoeker zich pas 17 jaar na zijn aankomst in België vluchteling heeft verklaard, wanneer men op het punt stond hem naar zijn land van herkomst te repatriëren, strookt allerminst met de houding van een persoon die beweert nood te hebben aan internationale bescherming omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers extreem laattijdige asielaanvraag is aldus een duidelijke indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees.

2.5.3. Zo verzoeker nog verwijst naar zijn specifiek statuut als Berber en het feit dat hij niet als volwaardig burger wordt aanzien, wijst de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds terecht het volgende wordt overwogen: *“Zo geeft u aan in 2000 uw land te hebben verlaten daar u als Berber op vlak van werk en studies gediscrimineerd werd, u geen voedsel noch kleding had. U gevraagd of u persoonlijk nog op andere vlakken het slachtoffer van discriminatie werd, ontkent u (CGVS p.2-3). Deze door u aangereikte verklaringen zijn echter op zich onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van de Conventie, temeer uit uw verklaringen blijkt dat u wel, alhoewel niet op regelmatige basis, een job had in de bouwsector en op het land waardoor u in uw onderhoud kon voorzien (CGVS p.2). Maar het is vooral door uw eigen houding en gedrag dat u de ernst van de door u beweerde vrees ondermijnt. Immers, mocht u menen dat u als Berber dusdanig*

onrecht was aangedaan, dan is het niet geloofwaardig dat u, die hier sinds december 2000 verblijft, nog tot 2017 wacht alvorens een asielaanvraag in te dienen. (...)". De Raad benadrukt te dezen nog dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker, die tijdens het gehoor uitdrukkelijk bevestigde dat hij Marokko heeft verlaten omwille van economische redenen (administratief dossier, stuk 5, p. 3), maakte doorheen zijn verklaringen dan wel gewag van discriminatie doch het feit dat hij gedurende 17 jaar geen asiel heeft aangevraagd houdt op zich de negatie in van de zwaarwichtigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen. Ook in voorliggend verzoekschrift brengt hij geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Marokko persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.

2.5.4. Voor het overige komt verzoeker in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder dan het louterponeren van een gegronde vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Zo verzoeker meent dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Dit onderdeel van het derde middel mist aldus feitelijke grondslag.

Waar verzoeker nog stelt dat hij nooit enige argumentatie naar voor heeft kunnen brengen aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 september 2017 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord en dat hij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven, ook deze die betrekking hebben op de subsidiaire bescherming, uiteen te zetten.

2.6.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief

dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS